

A víztükörré fölmerészkednek az iszaplakók,
 az árvaszúnyogok, a suttogó lárvák s énekelni kezd
 a csend. A kisfiú megfeszíti a csúzli gumiját,
 csíkos kavics csobban a vízben, az idő kihagy,
 a bogár elröppen, az eső eláll, a cseppek plüss
 szövetét átítatja a tehetetlen szurok. A Hold kiszabadul
 a fogságból. Hangyák vonszolják a hídon az elalélt kiflivéget.
 Szóra bírják végre a titkot? Ki tudja? A Balaton vizére
 rácsukódik a laptop. Kéküveg nyár, sehol és többé soha!

Irodalmi Jelen, 2013/5.

Zsille Gábor

POSZÁTA

Augusztus fásult alkonya.
 Találgattam, miféle madár:
 pacsirta, tengelice, sármány
 szökdécsel biztos légtornászként
 egy ágon. Könyv mellett hevertem
 a réten, s azt hittem, a nyár már
 semmi újat nem hozhat nekem.

Majd visszaültem a kocsiba,
 indulnom kellett a csicsergő,
 búcsútól fanyar estben, a füst
 égájlra karcolt üzenete
 és a sóhajtozó kiserdő

felé, jobbra egy bicikliút
 s a fonnyadt kukoricás kísért,
 egy tücsök elzengett egy tercet
 a dúlt fűben – bennem élnek az
 illatok, a felbukkanása
 előtti mit sem sejtő percek.

A keszthelyi elágazásnál
 álldogált a buszmegállóban,
 azt mondta, úgy hívják: poszáta,
 bőrén a nyár elevensége,
 tarisznyájából kihallatszott
 egy feketerigó-szonáta.

Néhány kilométerrel arrébb
 kiszállt és eltűnt a tömegben –
 kalitkába zárt foglya lettem,
 futottam volna utána, de
 indulnom kellett a csicsergő,
 búcsútól fanyar szürkületben.

Fél éven keresztül semmit sem
hallottam róla, a tél szántóföldjén
rügyet március arat,
és most névnapi ajándékként
előkerült, bár nem tudhatom,
ezúttal milyen hosszan marad –

vándor poszáta, megérkezett,
nyomában ott suhog az erdő,
mátrai hang, mátrai táltos,
haja szabadság, bőre alkony –
életem ablakán beköszön,
suhog és dalol, ki-be szálldos.

Pannon Tükör, 2013/3.

Zsille Gábor 1972-ben született Budapesten. Verset ír, műfordítással foglalkozik.

Cselényi Béla

A HIMALÁJA-HIPOTÉZIS

Ha elmennék a kínai életmentővel
felkutatni a magyar hegymászókat,
nyilván összetegeződnek vele;
kapnék tőle egy sárga védőmellényt,
és félrehúzódnék a hegy lábánál,
hogy nyélbe üssek egy haikut.
– Mit írsz? – kérdezné a mentő
szeretetből, nem éberségből.
– Egy haikut – mondanám,
de azonnal megfagyna a levegő,
s úgy nézne rám,
hogy rögtön megérteném,
mekkora marha vagyok.
Ő kockáztatja életét a magyarokért,
miközben én az ellenség művészetét űzöm.
Tudna a haiku mákonyáról,
azt viszont nem tudná, hogy tizenhét szótagos.
Rettegne, hogy elárulom őt,
de nem tudná, hogy tizenhét szótagba nem fér bele
még sárga mellényének leírása sem.
A haikutól kezdve nem barátkoznánk többet,
bár ő továbbra is keresné
és továbbra sem találná
nálam fiatalabb bátyáimat,
nálam fiatalabb nővéreimet.

Parnasszus, 2013/2.

■ Cselényi Béla 1955-ben született Kolozsváron. Verset ír.